

Op zoek naar haar moeder vertrekt een jonge vrouw naar Chicago.
Daar vindt ze meer dan ze ooit had durven dromen.

LYNN AUSTIN

*Ware
Liefde*

ROMAN

Ware liefde

Andere boeken van Lynn Austin:

Als ik jou was
Anker in de storm
Dochters van de kust
Land van belofte
De plantage
In wonderland
Ver bij jou vandaan
Tegen de stroom in
Eindelijk thuis
Ware liefde
Het huis van mijn moeder
Eva's dochters
De boomgaard
Laatste vlucht
Eigen wegen
Toevlucht

De wederopbouw van Jeruzalem:

Zacharia, keer terug
Ezra, leid Mijn volk
Nehemia, bouw op Mij

Koning Hizkia:
God is mijn sterkte
God is mijn lied
God is mijn redding

Koning Manasse:
De God van mijn vader
De God van mijn volk

De Amerikaanse Burgeroorlog:
Bevrijdend licht
Donker vuur
Vlam van hoop

Non-fictie:
Altijd in Gods hand
Lopen op het water

L Y N N
A U S T I N

*Ware
liefde*

ROMAN

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Wil Immink Design
Lay-out binnenwerk: Stampwerk, Nijkerk

Vierde druk, 2021

ISBN 978 90 297 3110 2
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *A Proper Pursuit* bij Bethany House Publishers, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington, Minnesota 55438, USA.
© Lynn Austin, 2007

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Zaterdag 20 mei 1893

Ik kon me geen schokkender nieuws voorstellen.

Ik zat aan de eettafel van de weduwe Maude O'Neill en staarde mijn vader aan, terwijl het suf gesudderde schapenvlees op mijn bord koud werd. Ik wilde wel protesteren en hem smeken er nog eens over na te denken, maar als pas gediplomeerde van Madame Beauchamps' School voor Jonge Dames, had ik geleerd dat een nette jongedame nooit een scène veroorzaakte aan tafel, en zeker niet als ze te gast was.

Vader keek immens ingenomen met zichzelf. Hij leunde achterover in zijn stoel, met zijn hand in het jasje van zijn pak gestoken terwijl hij met zijn horlogeketting speelde. Maude, voor het laatst als weduwe in het zwart gekleed, had de nepglimlach opgezet die ze voor mijn vader bewaarde en deed haar best om te blozen als een jong meisje. Ze had een goede slag geslagen met mijn vader John Jacob Hayes, en dat wist ze.

Ik keek naar haar onaangename kinderen Benjamin en Jane, en zag aan hun zelfvoldane gezichten dat mijn vaders huwelijksaanzoek geen nieuws voor hen was. Maude had hun biggetjesroze gezichten zo grondig geboend dat het leek alsof ze ze gekookt had. Was het maar waar.

Mijn vaders glimlach stierf weg toen ik bleef zwijgen. 'Nou, zeg eens iets, Violet. Ben je je manieren vergeten?'

Ik keek naar mijn handen, die ik zedig gevouwen had in mijn schoot. 'Nee, vader. Ik ben ze niet vergeten.' Goede manieren

weerhielden me ervan tegen mijn vader te zeggen dat hij gek was. En die glimlach van Maude's zure gezicht te slaan.

'Gefeliciteerd, vader,' zei ik met mijn liefste stem. 'En u gelukgewenst, weduwe O'Neill.' Ik had de juiste antwoorden geleerd van Madame Beauchamps: Nooit de bruid feliciteren, wens haar geluk.

'Dank je wel, Violet,' antwoordde Maude. Als ze snorharen op haar smalle rattengezicht had, zou ze ze gladstrijken.

'We hopen komende herfst gehuwd te zijn,' vervolgde mijn vader. 'Het wordt een kleine besloten aangelegenheid thuis, met alleen een paar familieleden en gasten erbij.'

'Pardon, vader,' zei ik beleefd, 'maar vergeet u niet iets?'

'Wat dan?'

'U hebt al een echtgenote – mijn moeder.'

Hij schraapte zijn keel. 'Ja... nou ja, misschien had ik het je moeten uitleggen, maar het zit zo dat ik al enige tijd vrij ben om te trouwen.' Hij zaagde nog een rubberachtig stukje schapenvlees af en kauwde heftig, alsof hij niet in de gaten had dat dit tweede nieuwtje me nog dieper schokte dan het eerste.

'Vrij om te trouwen?' echode ik, oppassend om mijn toon gematigd te houden. Jongedames barstten niet in het openbaar in tranen uit.

'Ja. Jij was weg naar school en ik wilde je niet van streek maken met het nieuws.'

Zwijgend propte ik Maude's damasten servet tot een bal terwijl ik peinsde over zijn woorden. Waarom liepen mensen altijd op hun tenen om me heen alsof ik rustte op een bed violen dat onder hun voeten geplet kon worden? 'Ach, die arme, beklagenswaardige Violet. Haar moeder is ziek geworden, zie je, toen ze pas negen was. Ze is enig kind, en altijd aan het dagdromen...'

'Wanneer is moeder gestorven?' Ik moest vechten tegen de brok in mijn keel.

'We praten er later wel over, Violet.'

‘Neem me niet kwalijk, vader, maar ik geloof toch dat ik op de hoogte gesteld had moeten worden van haar overlijden. U had kunnen...’

Hij schraapte zijn keel en onderbrak me. ‘Dit is niet bepaald het juiste moment om de kwestie te bespreken.’ Hij knikte discreet naar Benjamin en Jane, die het knagen op hun schapenvlees hadden gestaakt om mij aan te staren met hun ronde varkensoogjes. ‘Ik realiseer me nu dat ik je van tevoren alles had moeten uitleggen, en daarvoor bied ik mijn verontschuldiging aan. Maar laten we Maude’s heerlijke eten en deze gedenkwaardige gelegenheid niet laten bederven door details die kunnen wachten tot we thuis zijn.’

Kennelijk was mijn moeders overlijden een detail. Ik zou me geëxcuseerd hebben van de tafel om mijn tranen vrijuit te laten stromen, maar ik was te gast in het huis van weduwe O’Neill. Halverwege de maaltijd vertrekken zou onuitsprekelijk ongemanierd zijn. Huilen aan de dinertafel zou ook ongemanierd zijn. Bovendien waren mijn tranen meer om mezelf dan om een moeder die ik me nauwelijks herinnerde. Maar toch, vader had best kunnen zeggen dat ze dood was.

Maude pakte de schaal met vlees en bood hem mijn vader aan. ‘Wil je nog wat, John?’

Maude had haar eerste man vergiftigd – ik wist het zeker. Ik had over vrouwen zoals zij gelezen in mijn favoriete keukenmeidenromannetjes en sensatieblaadjes. Mijn beste vriendin, Ruth Schultz, smokkelde nummers van True Crime Stories, The Illustrated Police News en True Romance Stories de slaapzaal binnen van Madame Beauchamps’ School voor Jonge Dames, en keukenmeidenromannetjes met feloranje omslagen. We verstopten ze onder onze matrassen zodat we ze konden lezen nadat het licht uit moest. Natuurlijk lezen nette jongedames zulke troep nooit – maar Ruth en ik wel.

Wat moest er van mij worden als Maude mijn vader had vergiftigd zoals ze haar eerste man had vergiftigd? Zou ze me

het huis uitzetten om in de goot om een aalmoes te bedelen? Ik zag mezelf staan op een straathoek, de sneeuw dwarrelde om me heen, ik had een rafelige sjaal om mijn huiverende schouders getrokken en hield smekend mijn uitgemergelde hand op. Toen verflauwde het beeld, ik besepte dat ik veel te oud was om te bedelen om een aalmoes. Als knappe jonge vrouw van twintig jaar wachtte mij een veel vreselijker lot: ik zou een dame van lichte zeden moeten worden! Een warme blos spreidde zich over mijn wangen bij het vooruitzicht.

Het kan wel zijn dat het ijdel klinkt om mezelf knap te noemen, maar ik had vaak genoeg gehoord dat mensen dat adjectief gebruikten om mij te beschrijven om me ervan te overtuigen dat het waar moest zijn. Mijn dikke, krullende haar had de kleur van sterke koffie en mijn ogen waren net zo donker. En al had Madame Beauchamps mijn teint een beetje tanig genoemd en me gewaarschuwd uit de zon te blijven om niet op une paysanne te gaan lijken, had ze ook gezegd dat ik très jolie was. Zorgvuldig onderzoek van mijn gezicht in een handspiegel bevestigde me dat ik inderdaad behoorlijk knap was.

‘Wil je nog wat vlees, Violet?’ Maude bood mij als tweede de schaal met vlees en lachte haar tanden bloot. Als ze nou eens van plan was mij tegelijk met mijn vader te vergiftigen, zodat Benjamin en Jane ons hele landhuis konden erven? Ik weigerde beleefd en duwde mijn bord weg. Mijn eetlust was ineens verdwenen. Het kon tenslotte best zijn dat Maude vanavond vast met het langzame vergiftigingsproces was begonnen.

‘Ik geloof dat ons nieuws je van streek heeft gemaakt, Violet,’ zei Maude, met haar hoofd meelevend schuin. ‘We hadden zo gehoopt dat je blij zou zijn voor je vader en mij. En dat we allemaal één grote familie zouden worden.’ Benjamin en Jane hadden hun vorken neergelegd alsof ze wachtten tot ik ze met mijn botermes aan onze stamboom entte. Ze konden lang wachten. Ik voelde nog meer verwantschap met het arme dode schaap op de serveerschaal dan met hen.

In de lange stilte die volgde, hoorde ik een paard door de straat draven. Was het maar een jonge, blonde luitenant, net terug uit de oorlog met de Indianen in het Westen, die mij te paard kwam redden...

Hij was ernstig gewond door de pijn van een wilde inboorling, zijn uniform was in bloedige flarden, maar zijn onsterfelijke liefde voor mij had hem in leven gehouden, en nu zouden we eindelijk herenigd worden, en...

Het paard galoppeerde nu langs het huis, gevolgd door het onmiskenbare geratel van rijtuigwielen over de oneffen straatstenen. Misschien een teken van de Voorzienigheid. Misschien was het passerende rijtuig gestuurd om mij te vertellen dat ik bij de eerste de beste gelegenheid van huis weg moest lopen.

Liepen vrouwen van twintig van huis weg? En zo ja, hoe kregen ze het voor elkaar? Bonden ze hun spullen in een sjaal en slingerden ze de bundel over hun schouder? Een hutkoffer zou veel handiger zijn, gezien de hoeveelheid spullen die ik bezat. De hutkoffer die ik mee naar school had genomen zou voldoende zijn, al betwijfelde ik of nette jongedames hun eigen hutkoffer door de straten duwden. Madame Beauchamps had het onderwerp van de juiste etiquette bij het weglopen van huis nooit specifiek behandeld, maar je eigen hutkoffer door de straten van Lockport, Illinois duwen zou ze vast en zeker onaanvaardbaar vinden.

‘Violet... Violet...?’ Ik keek op toen ik hoorde dat vader me aansprak. ‘Zit je weer te dagdromen,’ mopperde hij. ‘Let alsjeblieft eens op, Violet. Mevrouw O’Neill heeft je iets gevraagd.’

‘O, neem me niet kwalijk. Zou u zo vriendelijk willen zijn het te herhalen, mevrouw O’Neill?’

Maude’s glimlach kon onschuldig lijken voor het ongeoeffende oog, maar ik dacht de spreekwoordelijke ‘kwaadaardige glans’ te bespeuren, toen ze zei: ‘Ik heb begrepen dat Herman Beckett je het hof heeft gemaakt. Wat een fijne jongeman, hè?’

‘Ja, mevrouw. Meneer Beckett is absoluut onberispelijk. Maar ik zou onze twee zondagmiddaguitstapjes naar Dellwood Park nauwelijks als verkering willen beschouwen.’

Ik zocht naar een manier om een ander onderwerp aan te snijden. Het leek me obscene om mijn eigen engagement te bespreken, zo kort nadat ik het schokkende nieuws over Maude en mijn vader had gehoord. Oude mensen hadden geen verkering te zoeken, laat staan te trouwen. Maar Maude scheen vastbesloten een verbale tenniswedstrijd met mij aan te gaan. Ik kende de regels van beleefde conversatie, maar het ontbrak mij aan de wil om mee te spelen.

‘Ik weet toevallig dat de jongeheer Beckett het heel ernstig meent met jullie omgang,’ zei Maude, naar me toe gebogen. ‘Ik ken zijn moeder erg goed en het schijnt dat hij absoluut smoorverliefd op je is.’

Ze had de bal in mijn speelhelpt gemept, maar ik liet hem daar liggen. Als Herman Beckett inderdaad smoorverliefd op me was, kon hij het goed verbergen. Ik verlangde naar een aanbidder die me diep in mijn ogen keek, zoals de helden in Ruths romantische verhalen altijd deden. Iemand die mijn ivoeren vingertoppen zou kussen en lieve woordjes in mijn oor fluisterde. De ridder in één zo’n verhaal had zelfs aan het oorlelletje van zijn geliefde geknabbeld. Dat trof me helemaal niet als romantisch, maar misschien was mijn verbeelding aangetast door een avonturenverhaal over kannibalen dat ik diezelfde week had gelezen.

‘Herman komt uit een voortreffelijke familie,’ hield Maude vol.

‘Ja, mevrouw.’

‘Het zou verstandig zijn als je hem aanmoedigde voordat een ander meisje er met hem vandoor gaat.’

‘Ja, mevrouw.’

Ik had geen idee wat ik anders moest zeggen. Ik wou dat Madame Beauchamps minder leestijd had besteed aan de juis-

te manier om een broodje te consumeren – ‘netjes één klein stukje tegelijk afscheuren, meisjes, en breng op elk stukje apart boter aan met je botermesje’ – en meer aan hoe ik mijn leven moest ontdoen van sluwe weduwen met romantische plannen met mijn vader. Na het absurde nieuws van mijn vader stond mijn hoofd niet naar zinloze conversatie. Ik wou dat ik een kind was van negen of tien, zoals Benjamin en Jane, die je wel mocht zien, maar niet horen.

Na het diner vereisten de goede manieren dat ik piano speelde voor ieders plezier. Maude’s piano klonk zo vals als een draaiorgel, maar ik stortte al mijn gevoelens in de muziek – en ik had die avond nogal wat gevoelens. Liep er maar toevallig een wereldberoemde impresario door de straat op zijn avondwandelingetje die mijn vurige optreden hoorde, bonsde hij maar op Maude’s deur en verklaarde dat mijn lied hem diep in zijn ziel had geraakt!

‘Laat haar met mij meegaan,’ zou hij smeken. ‘Laat me haar ontluikende talent koesteren tot het bloeit!’ We zouden samen over de wereld reizen en ik zou optreden voor de gekroonde hoofden van Europa. Later zouden we trouwen, en –

‘Het is tijd om naar huis te gaan, Violet.’ Mijn vader stond naast de piano met mijn stola in zijn hand.

‘Dank u voor de heerlijke avond,’ zei ik plichtsgetrouw terwijl ik oprees van de pianokruk. Ik repte me naar de deur toen Maude een uitval deed om me te omhelzen.

‘Ik wil graag weten waar moeder begraven is,’ zei ik zodra vader en ik de heuvel op wandelden om naar ons huis te gaan. ‘Ik zou graag haar graf bezoeken.’

‘Hoor eens, Violet...’

‘Ik weet dat iedereen me zwak en breekbaar vindt, iemand die beschermd moet worden tegen alle onaangenaamheden van het leven. Maar ik ben geen schoolmeisje meer, vader. Ik ben een vrouw.’

‘Ja, daar ben ik me heel goed van bewust.’ Zijn stem klonk

vlak en emotieloos. Het was te donker in de straten van het dorp om zijn gezicht te zien en uit te maken of hij treurde om mijn verloren kindertijd, of dat ik hem boos had gemaakt met mijn vragen. Ik ging door.

‘En u had het recht niet om het nieuws over mijn moeder voor mij te verbergen. Ik heb het volste recht om te treuren en te rouwen om haar dood, al heb ik haar in jaren niet gezien...’

‘Ze is niet dood, Violet.’

‘Ik had bij haar begrafenis moeten zijn, dat is wel het minste, en... w-wat zei u?’

‘Je moeder is niet dood.’ Hij stond stil, buiten adem van de klim.

Ik staaarde hem verbluft aan. ‘Hoe kunt u dan in vredesnaam met mevrouw O’Neill trouwen?’

Vader slaakte een lange, trage zucht als een trein die stoom afblaast aan het einde van een vermoeiende reis. ‘Ons huwelijk is ontbonden door het Hof. Je moeder en ik zijn gescheiden.’

‘Maar dat is harteloos! De trouwbelofte luidt “in ziekte en gezondheid tot de dood u scheidt”. Hoe kon u er zelfs maar aan denken moeder te verlaten als ze ziek is? Wat koud en... en wreed... en...’

Hij pakte me bij mijn schouders en schudde me zacht door elkaar. ‘Hou op met die komedie, Violet, en luister naar me. Je moeder is nooit ziek geweest. Ze is uit eigen vrije wil van huis weggegaan.’

‘Nooit ziek? Natuurlijk was ze ziek! Ze...’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze haatte haar leven met mij, ze haatte het wonen in een klein stadje als Lockport, ze haatte het om gebonden te zijn. Daarom heb ik haar laten gaan.’

‘Dat betekent... Dat betekent dat u tegen me gelogen hebt?’

‘Je was een kind. Ik dacht toentertijd dat het beter was om te liegen dan om je de waarheid te vertellen. Maar de kwestie is dat zij ons heeft verlaten.’

‘Ik geloof u niet,’ fluisterde ik. Toen werd mijn stem luider

en luider naarmate mijn schrik in boosheid veranderde. ‘Als u toegeeft dat u elf jaar geleden hebt gelogen, waarom zou ik dan nu een woord geloven van wat u zegt?’

‘Het spijt me, Violet. Als we thuis zijn zal ik je de scheidingspapieren laten zien als je wilt, maar ik vertel je de waarheid.’

Ik eiste de papieren te zien. Zodra we thuiskwamen liepen we mijn vaders studeerkamer binnen, met onze mantels nog aan. Vader haalde een bundel papieren uit zijn bureaulade. De bovenste droeg het officiële zegel van de staat Illinois, en ik zag verscheidene zinnen die allemaal begonnen met Aangezien. Toen zag ik de naam van mijn moeder: Angeline Cepak Hayes. Onder de drukletters stond haar handtekening – krachtig en zwierig.

Levend.

Toen herinnerde ik me haar – de vrouw die ze lang geleden was geweest toen ik nog heel klein was, niet de vermoeide, trieste vrouw die was weggegaan. Haar donkere, onbedwingbare haar was net als mijn haar een wilde bos krullen. Ook mijn donkere ogen had ik van haar geërfd. Ze had felgekleurde, zijdeachtige kleren gedragen, en ik wist nog hoe ze met me had gedanst, me had opgetild in haar armen en hoe ze lachte als we ademloos door de kamer wervelden. Ze rook naar rozen.

‘Het spijt me, Violet,’ zei vader weer. ‘Ik had je jaren geleden de waarheid moeten vertellen.’

Ik ving een glimp op van een adres in Chicago onder de naam van moeder voordat vader de papieren weggriste en in de lade stopte. Ik staaarde mijn vader aan alsof hij een vreemde was terwijl ik moeizaam probeerde de waarheid te bevatten.

‘Waarom hebt u het me niet verteld?’ mompelde ik.

Hij nam even de tijd om antwoord te geven en betastte zwiggend zijn horlogeketting. Toen hij sprak klonk zijn stem gedempt. ‘Het spijt me... ik denk... ik denk dat ik altijd ben blijven hopen dat ze bij ons terug zou komen.’

Een sprankelende zoektocht naar liefde en geluk in het Chicago van de negentiende eeuw

Violet is twintig, naïef en hopeloos romantisch. Wanneer haar vader aankondigt te gaan hertrouwen, besluit Violet op zoek te gaan naar haar moeder, die hen heeft verlaten toen Violet nog klein was. Met haar diploma van de *School voor jonge dames* op zak vertrekt Violet naar Chicago.

Daar trekt ze in bij haar grootmoeder en drie oudtantes en gaat er een wereld voor haar open. Tante Agnes introduceert Violet in de betere kringen en koppelt haar aan een rijke jongeman. Grootmoeder neemt haar mee naar de armste wijken en stelt haar voor aan een vrijgezelle evangelist. Tante Matilda vergezelt haar naar demonstraties voor vrouwenkiesrecht en vindt dat Violet helemaal niet moet trouwen. En tante Birdie – die in het verleden leeft – herhaalt alleen maar dat Violet moet trouwen uit liefde.

Maar liefde... wat is dat nu eigenlijk precies? Wanneer Violet de geheimen van haar familie ontrafelt, ontdekt ze vooral zichzelf.

Lynn Austin wordt geroemd om haar historische romans, zoals *Dochters van de kust*, *Anker in de storm* en *Eva's dochters*. Van haar boeken zijn in Nederland inmiddels meer dan 450.000 exemplaren verkocht. Ze is de bescheiden winnares van maar liefst acht Christy Awards, de meest prestigieuze prijs voor christelijke romans in de Verenigde Staten.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3110 2

9 789029 731102

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT